

Esipuhe

Ortodoksian 64. vuosikirjan teemana on ortodoksisuus ja sukupuolisuus. Aihepiiri jakaa vahvasti mielipiteitä. Juuri tällä hetkellä erityisen paljon tunteita herättävä keskustelun aihe tuntuu olevan naisdiakonaatti. Marraskuussa koontuvalle kirkolliskokoukselle on tehty aloite toimikunnan perustamisesta asiasta tehtävää selontekoa varten. Tämä selvitys annetaan piispainkokoukselle, joka tekee asiassa lopulliset päätökset. Naisdiakonien vihkimyksiä on toimitettu viime vuosina Aleksandrian patriarkaatussa, viimeisin toukokuussa 2024. Sielläkin paikallisen kirkon pyhä synodi tulee arvioimaan asiaa uudestaan. Oletettavasti naisdiakonus ei tule saamaan muissa vanhoissa ortodoksisissa patriarkaateissa kannatusta vielä pitkään aikaan.

Ekumeenisen patriarkaatin sosiaalieetosta käsittelevässä *Maailman elämän edestä* -asiakirjassa todetaan: ”Elämme aikana, joka ymmärtää seksuaalisuuden yhä enemmän henkilökohtaisena kohtalona ja jopa yksityisasi-ana. Lukuisat modernit poliittiset ja yhteiskunnalliset keskustelut koskevat heteroseksuaalien, homoseksuaalien, biseksuaalien ja muiden seksuaalisten ’identiteettien’ erityisiä vaatimuksia ja tarpeita. On totta, yksinkertaisena fysiologisena ja psykologisena tosiasiana, että yksilön seksuaaliset taipumukset eivät ole yksioikoisesti tulosta hänen yksityisistä valinnoistaan, vaan monet lihan ja sydämen taipumukset ja kaipuun muodot tulevat maailmaan meidän mukamme, ja jo nuorena ne – hyväksytään tai torjunnan kautta – tulevat ravituiksi tai vaiennetuiksi. On otettava lisäksi huomioon, että jokaisella ihmisellä on perustava oikeus (jota ei voi mikään valtiollinen tai yhteiskunnallinen taho loukata) olla tulematta vainotuksi tai olla joutumatta laillisiin vaikeuksiin seksuaalisen suuntauksensa vuoksi. Samalla kirkko ymmärtää ihmisen identiteetin siten, että se ei tyhjenny ihmisen seksuaalisuuteen, tai mihinkään muuhunkaan yksittäiseen piirteeseen, vaan perustuu Jumalan kuvaan ja kaltaisuuteen meissä. Kaikkia kristittyjä kutsutaan aina etsimään Jumalan kuvaa ja kaltaisuutta toisissa ihmisissä ja vastustamaan kaikkia lähimmäisen syrjinnän muotoja, olipa heidän seksuaalinen suuntautumisensa mikä tahansa. Kristilliseen elämään kuuluu pidättyvyys seksuaalisuudessa, niin avioliitossa kuin sen ulkopuolellakin, ja tämä perustuu juuri seksuaalisen elämän pyhyyteen luodussa maailmassa. Mutta milloinkaan kristittyjen kutsu ei ole kutsu vihaan tai halveksuntaan ihmisiä kohtaan.”

Maailman elämän edestä -asiakirja kuvaa myös ihmisen arvoa ja Jumalan rakkautta meitä kohtaan seuraavasti: ”Jumalan kuvana ja kaltaisuutena jokainen ihmispersoona on ainutlaatuinen ja äärettömän arvokas sekä Jumalan

rakkauden erityinen kohde. Kristus opetti: 'Teidän jokainen hiuskarvannekin on laskettu.' (Luuk. 12:7). Jokaista meitä koskettava Jumalan rakkauden valtavuus, luomakuntaan kohdistuvan rakkauden ohella, ylittää inhimillisen ymmärryksen. Tuo rakkaus on annettu meille täydellisellä anteliaisuudella, ja sen on antanut Jumala, joka ei pidä lukua synneistämme vaan tahtoo, ettei yksikään tuhoutuisi (2. Piet. 3:9), ja että jokainen pelastuisi ja tulisi tuntemaan totuuden (1. Tim. 2:4). Näin Jumalan rakkaus on rakkautta, joka pyrkii muovaamaan meitä kohti yhä suurempaa yhdenmukaisuutta Jumalan oman hyvyyden kanssa. Jumala toimii väsymättä kanssamme, jotta pyrkisimme Jumalan oman rakkauden mukaisesti vaalimaan niin ajatuksissa, sanoissa kuin teoissakin, rakkautta lähimmäisiämme ja kaikkia olentoja kohtaan. (Matt. 5:43–48)."

Puhuttaessa sukupuolisuudesta, kuten muistakin ihmistä syvällä tavalla koskettavista teemoista, on siis tärkeää muistaa jokaisen lähimmäisemme arvo ihmisenä, Jumalan luomistyönä.

Toimituskunnan puheenjohtaja

Sergei

Haminan piispa